

РЕШЕНИЕ

№ 1770

гр. София, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **10883** по описа за **2022** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба с вх. № 43609 от 01.12.2022 г. по описа на Административен съд София- град /АССГ/ на „П.К.Б.“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], чрез адв. А. Н. срещу Решение № 3038 от 05.08.2022 г. на Софийски районен съд /СРС/, по НАХД № 13263/2021 г., Наказателно отделение, 105-и състав, с което е изменено Наказателно постановление (НП) № 29- 0000879 от 19.07.2021 г., издадено от главния директор на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ в Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, с което на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) на жалбоподателя е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лева за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ, като съдът е намалил наложената санкция на 1500 лв.

С жалбата се релевират основания за отмяна на решението като неправилно и незаконосъобразно, като постановено в противоречие с материалния закон и– касационни основания основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Твърди се, че в хода на съдебното производство пред районния съд не са обсъдени представените писмени доказателства. Изтъква, че при издаване на НП, административнонаказващият орган не е обсъдил подадените по дружеството възражения, довело до ограничаване правото му на защита. Оспорват се изводите на

съда за доказаност на нарушението. Излагат се доводи за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Моли съда за отмяна на съдебното решение и на потвърденото с него НП. Касаторът счита, че доколкото жалбата пред районния съд е частично основателна, то за жалбоподателя също се дължат направените във въззивната инстанция разноски.

В съдебно заседание касаторът - „П.К.Б.“ ЕООД, редовно призован, не се представлява.

Ответникът – Главният директор на Главна дирекция „Инспектиране на труда“, редовно призован, се представлява от юрк. В., който моли съда да постанови решение, с което да остави в сила решението на въззивния съд. Претендира юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура – прокурор К. счита касационната жалба за неоснователна, а решението на районния съд за правилно.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е частично основателна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства, е приел за установена следната фактическата обстановка:

От 03.06.2021 г. до 16.06.2021 г. служители на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ в Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ извършили проверки за спазване на трудовото законодателство на „П.К.Б.“ ЕООД, в качеството му на работодател, на следния обект: цех за приготвяне на храни, находящ се в [населено място],[жк], блок 5.

В изпълнение на горепосочената проверка, на 03.06.2021 г., около 9:00 ч. свидетелят Г. И. И. на длъжност старши инспектор при Главна дирекция „Инспектиране на труда“, инспектирал процесния обект, с присъствието на управителя на дружеството- П. И. Г.. На място свидетелят заварил лицето М. К. В. да работи в обекта, като приготвя храна. В представена от контролните органи декларация, В. декларира писмено, че няма сключен трудов договор с „П.К.Б.“ ЕООД, но от 02.06.2021 г. работи при дружеството на длъжност „помощник – студена кухня“, с работно време от 08:00 ч. до 12:00 ч., с почивка от 30 минути дневно, с почивни дни – събота и неделя, месечно трудово възнаграждение в размер на 360 лв. Декларацията била съставена в 9:10 часа на 03.06.2021 г. На 09.06.2021 г. в сградата на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ дружеството-жалбоподател представило на контролните органи трудов договор № 14 от 02.06.2021 г., сключен между П.К.Б.“ ЕООД и М. В., както и справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ с вх. № 22388213236209, с която е представена информация за договора. При извършената проверка по документи контролните органи установили, че справката е била подадена в НАП на 03.06.2021 г. в 12:57:04 часа. При тези констатации свидетелят Г. И.

съставил Акт за установяване на административно нарушение № 29-000879 от 16.06.2021 г., за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ, на П.К.Б.“ ЕООД, в присъствието на управителя на дружеството, който отразил, че в тридневен срок ще подаде писмени обяснения.

В срока по чл. 44 от ЗАНН били депозирани писмени възражения срещу така съставения АУАН, които били разгледани от юрисконсулт към административнонаказващия орган. Въз основа на така съставения АУАН, на 19.07.2021 г. било издадено процесното НП.

СРС е приел, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, представляващи самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление на формално основание. Съдът е достигнал до извод, че извършването на вмененото нарушение е безспорно доказано. За да намали размера на наложената санкция до законоустановения минимум е прието, че настоящият случай не бележи по-висока степен на обществена опасност в сравнение с обичайните случаи от същия вид. Изложени са изводи, че извършеното нарушение не може да се приеме за маловажен случай по смисъла на приложимата в случая разпоредба на чл. 415в КТ.

Решението на районния съд е правилно в тази му част.

Първоинстанционният съд е изяснил изложената по-горе фактическа обстановка след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Въззивният съд е събрал и коментирал относимите за правилното решаване на спора доказателства, надлежно и аргументирано е обсъдил и анализирал всички факти от значение за спорното право, поради което не се споделят доводите в касационната жалба в тази насока.

АУАН съдържа посочените реквизити по чл.42 ЗАНН, а издаденото наказателно постановление е в съответствие с изискванията на чл.57, ал.1 от ЗАНН. Във връзка с изложеното в касационната жалба следва да бъде изтъкнато, че съгласно чл. 52, ал. 4, изр.1 ЗАНН преди да се произнесе по преписката, АНО е длъжен да провери акта с оглед неговата законосъобразност и обосноваост, да прецени възраженията и събраните доказателства. АНО няма нормативно задължение да обективира писмено тази си преценка в текста на наказателното постановление. Излагането на такива съображения не е предвидено с чл. 57, ал. 1, т. 1-10 ЗАНН като задължителен реквизит и така обсъждането на възражението по чл. 44, ал. 1 ЗАНН може да е само част от факултативно му съдържание.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административно наказателното производство също се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция.

В случая по делото е безспорно доказано, че касаторът е нарушил разпоредбата на чл. 63, ал.2 от КТ. Съгласно чл. 63, ал. 2 от КТ работодателят няма право да допуска да работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1 –екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите, а съгласно чл.63, ал.1, предл. първо от КТ работодателят е длъжен да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от ТД на НАП. За да е налице нарушение на чл. 63, ал. 2, във вр.ал.1 от КТ, е необходимо страните да са подписали трудов

договор, но екземпляр от него или от уведомлението да не е предоставен от работодателя на работника. Правилно е приложена и санкционната разпоредба на чл. 414, ал. 3 КТ.

Споделят се също така изводите на районния съд, че извършеното административно нарушение не представлява „маловажен” случай. Разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 КТ е специална по отношение на нормата на чл. 28 ЗАНН. Нарушението е формално и представлява типична проява на форма на нарушение по чл. 63, ал.2 от КТ. В този смисъл е и изричната разпоредба на чл.415в, ал.2 от КТ. Това, че няма настъпили вредни последици е без значение в случая, тъй като самото нарушение е формално и неговата обществена опасност се състои в самото му извършване, без да се изисква настъпването на определен противоположен резултат и вреди за даден субект.

В рамките на дължимата по силата на чл. 218 АПК проверка настоящата съдебна инстанция не констатира наличието на визираните в чл. 348, ал. 1 НПК касационни основания, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

По разноските:

С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение, направени в настоящото касационно производство на осн. чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер на 80 /осемдесет/ лева.

С касационната жалба се оспорва решението на районния съд в частта, с която е оставено без уважение искането на жалбоподателя - „П.К.Б.“ ЕООД за присъждане на разноски. За да остави без уважение така направеното искане, съдът е приел, че при изменение на наказателното постановление единствено по отношение не размера на наложената санкция, за страната, инициирала съдебното производство, не следва да се дължат разноски. Не се споделя така направения извод на районния съд. В случая приложима е разпоредбата на чл. 78 ГПК (арг. чл. 144 АПК), според която заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. От последното следва, че доколкото жалбата е била частично основателна, то разноски се дължат. По делото пред районния съд е представено доказателство за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 370 лв., което следва да бъде уважено до размера на 148 лева., съобразно уважената част от иска пред районния съд.

Воден от горното, Административен съд София- град, II касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 3038 от 05.08.2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение по НАХД № 13263/2021 г., 105-и състав в частта, с която е оставено без уважение искането на жалбоподателя за присъждане на разноски.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3038 от 05.08.2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение по НАХД № 13263/2021 г., 105-и състав в останалата му част.

ОСЪЖДА „П.К.Б.“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място] сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място] да заплати на „П.К.Б.“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] сумата от 148 /сто четиридесет и осем/ лева, представляваща

направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.